

Любен Каравелов
До моята майка

(Из Хайне)

I

Главата си аз всякога държа високо,
душата ми е горделива, кораво е моето сърце,
ала и самият цар да хвърлеше на мене своето око,
и пред него не щях да наведе моето лице.
Но пред тебе, моя майко – да ти кажа право, –
колкото и да съм горделив, зъл и неукротим,
пред тебе се укротява моето сърце кораво,
и аз съм от свещени трепет удържим!
Духът ли твой тайнствено смирява
моят горделиви нрав – твоят дух свети и високи,
който в най-високите неща смело прониква,
като молния лети и в душевните тайни дълбоки.
Аз треперя, когато си припомня
колко пъти съм аз унииние и мрак
поселявал в твойта душа, о, майко,
в твойта света души, която ме обичаше така!

II

С болна душа се разделих от тебе:
искаше ми се всичката земя да обходя,
искаше ми се на нея любов да найда
и на тая любов да отдам и сам себе.
За нея аз навсякъде, навсякъде ходех,
по всичките врата тропах аз с печал
и трохици любов, като просек аз просех –
но всеки ми е ненавиств злобно подавал.
И се аз вървах, търсех само любов,

търсих навсякъде, а ниде не наидох,
и най-после при тебе, дома, о майко,
печален и болен аз доидох.
И излезе ми ти насреща и ясно
в твоите очи, моя майко, видях
всичката любов, която аз жаждах
и се търсех така дълго и напразно!

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12017>]